

ματώνεται τώρα με βοριά, τώρα με σιρόκο, ύστερα με γρέο, με μπόρα, με πλημμύρα, για να τὰ ρίξη κάτω. Θα ντὰ τσουρουφλίση, θα ντὰ γονατίση, θα ντὰ ξεγυμνώση, μὰ δὲ θα ντὰ νικήση. Καὶ θα περάση κι ἄλλη μιὰ φορά νικημένος ἀπὸ πάνου τους.

Ἡ πιπεριά, ἡ μαλακιά κι ὁμορφοπράσινη νικήθηκε. Ἡ ἄμυαλη! Δὲν ἤξερε πὼς μόνο ἡ ὁμορφιά δὲν τὰ νικάει ὅλα.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

ὦ ἐσεῖς ὅπου κλειστήκατε ἐκεῖ μέσα, ἀνοίξετέ μου,
Πόθοι, χαρές, παλμοί,
Στέκομαι ἀπ' ἔξω, ἀνθότοποι δὲ σὰς ξεχνῶ ποτέ μου,
Μυρώνετε μιὰν ὥρα ἔσπερινή,

Καμπάνα πὸν χτυπᾶς ἀργὰ κι ἀτὸ μακριὰ σ' ἀκούω,
Σκυμένος, σιωπηλός,
Τώρα τὸ συλλογίζομαι πόσο ἄδικα νὰ κρούω
Μιὰ θύρα πὸν τὴ σκεύρωσε ὁ καιρός...

2

Κ' ἐκείνη ἢ ποθητὴ στιγμή ποτέ, ποτέ δὲ φτάνει,
Ὅλο νὰ γιγίξω κι ὅλο μακριά,
Το ἀμάραντο πὸν μοῦ πλεξες, ἀκάνθινο στεφάνι
Τὸ βλέπεις τώρα στὰ ἄσπρα μου μαλλιά.

Γελᾶς; ὦ ἄς παίξει ἀπάνω μου σὰν ἥλιος τοῦ Γενάρη,
Τοῦ πλάνου χαμογέλιου σου τὸ φῶς,
Μιὰν ἀπριλιάτικη ὁμορφιά, μαγιάτικη μιὰ χάρη,
Μὴδ' ὄνειρεύτη ὁ κρύος μου οὐρανός.

3

Μπουμποῦκι τὸ τριαντάφυλλο κι ὁ νέος πὸν τὸ προσφέρει
Περίσσι εὐγενικός.
Μὲ πόση πίστη, κοίταξε, μπρὸς στὴν ὠραία του γέρνει,
Ποῦναι κ' ἐκείνη ἀνθός,

Ὅμως γιατί ἔτσι ἐπίμυνα τὴν παλαιὴν εἰκόνα,
Νὰ στέκω νὰ θιώρῳ;
Μὴν εἶναι ἐκεῖνος πὸν ἔπεσεν ὁ πρῶτος στὸν ἀγῶνα,
Μὴν ὁ στερνός ἐγώ;

4

Στὴ δύση ἀπόψε λένθιμο σταμάτησες φεγγάρι,
Καὶ στὴν ἀνατολή
Ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπειπισμός νὰ πάρει,
Κι ὁ τάφος ὅση κλεῖ.

Μὰ τ' ἀγιασμένα ἐρείλια σὲ δέχονται, ὦ σκοτάδι,
Σὰ μιὰν αὐγὴ χρυσή,
Κ' ἐξωραΐσεις, πένθιμο φεγγάρι, ἀπόψε βράδι,
Τὴ δυστυχία ἐσύ,

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Εἶναι μακριές οἱ νύχτες στοὺς λαούς — βαστοῦνε πολλὰ χρόνια. Καὶ πολλὰ χρόνια χαίρουνται οἱ κουκουβάγιες καὶ τ' ἄλλα νυχτοπούλια....

Μὰ ἰδέες!.... Στὸν οὐρανὸ φεγγοβλάει σὰ διαμάντι τὸ ἄστρο τῆς Αὐγῆς.... Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει.... καὶ τὰ πουλιὰ χαιρετᾶνε τὴν ἡμέρα μὲ χαρμόσυνα τραγούδια! — Ὁ ἥλιος ἔρχεται! —

Δέκα χρόνια τώρα λαμποκοπᾶ σὰν ἀστὲρι φωτερὸ — ὁ «Νουμᾶς». Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει. Ἄς τραγουδήσουμε τραγούδια χαρᾶς — Ἐρχετ' ἡ Ἀλήθεια!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ

«ὦ! μέσα μου γεννιέται ἓνας Θεός!»
Κ. ΠΑΛΑΜΑ (Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

— Σκιές μισοσβημένες χάνονται μὲς' στοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι. Σὰ νὰ περνοῦνε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πύλη σκυφοὶ οἱ αἰῶνες.

— Τῆς νύχτας τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ κεντοῦνε χιονιοῦ νιφάδες, λευκὲς κατάλευκες. Σὰ νὰ πλέκουνε στεφάνι σὲ λείψανο κάποιου νεκροῦ.

— Τὰ φανάρια σὲ κάθε γωνιά, χύνουν τρεμουλιαστὰ τὸ φῶς τους, μὰ γλωμό, σὰν ἀγιοκέρια. Σὰ νὰ φωτίζουν ἓναν κόσμον πὸν πεθαίνει.

Ὁλόγυρά μου ἓνα στεφάνι μὲ κυκλώνει: Ὁ βοριάς, τὸ χιόνι, τὸ σκοτάδι, μόνοι συντρόφοι μου στὸ δρόμον πὸν τραβῶ.

Κάτω στὰ πόδια μόν τριζοβολοῦνε τὰ κρουσταλιασμένα νερά, πὸν μὲς' στὴν καρδιά μου χτυπάει ὁ ἀντίλαλός τους. Ἡ παγωνιά ὅλα τᾶχει νεκρώσει: πλάση, ὁμορφιά. Θαρρῶ πὼς τὴ νοιώθω ἄγρια νὰ γίξει τὴν ψυχὴ μου.....

Κάποιος περνώντας μὲ ρωτᾶ:

« — Γιὰ ποῦ τραβᾶς ; »

« — Μὴν τᾶχα ξέρω ; Τ' ἄγριο φύσημα τοῦ βοριά καὶ τὸ σκοτάδι μὲ συνεπαίρνει. »

« — Καὶ ποῦ θὰ φτάσης ; »

« — Ὅλοτελα κι' αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα, »

« Στοιχάζομαι μονάχα, νὰ σταματήσω ; Ἐκεῖ πὸν

θά τελειώσουν οί αἰῶνες κι ὅπου τὸ χιόνι σταματᾷ πρὶν γίνει σάβανο νεκροῦ.

Ὅπου τελειώνει τὸ ψεύτικὸ φῶς καὶ χύνεται φῶς ἀληθινὸ κι ἀνέσπερο· φῶς ποὺ φωτίζει καινούργια ζωὴ μὲ νέους συντρόφους, καινούργιους φίλους, ἀλλοιώτικους ἀπὸ τοὺς τωρινούς, ποὺ τὰ γλυκά τους λόγια σταλάζουνε στὴν ψυχὴ μου μῖσος κ' ἐκδίκηση. Νὰ ζήσω θέλω σὲ κόσμῳ καινούργιο. Νέα θρησκεία νὰ πιστεύω. Καὶ νὰ λατρεύω δικό μου Θεό!

— Κι ὁ διαβάτης χάθηκε. Εἶτανε ἡ στερνὴ σκιά ἀπ' αὐτὲς μὲν μισοσβηστὰ χανόντανε σοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι· ὁ στερνὸς αἰῶνας ποὺ διάβαινε σκυφτὸς ἀπ' τὴ μεγάλη πύλη.

Καὶ ξάφνω, σὰν τὰ λόγια μὲ τὸν πόθο μου νὰ πήρανε σάρκα, ξανοίγω μὲς στὸ βαθὺ τρισκόταδο· φῶς, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ φωτίζοντας. Ξανοίγω πῶς πολὺν καὶ βλέπω, ἀκόμα, καλύβι φτωχικό.

Κάτι μὲ τραβάει σ' αὐτό. Μὰ πόσο μακριά μου! Τάχα θὰ τὸ φιάσω;

— Μὰ ναί, τὸ θέλω! Καὶ νάμε, ζύγωσα.

Γιὰ φῶς, τώρα, ξανοίγω ἄστρο μεγάλο, γλυκοχάραγμα, ἀυγὴ, φωτοπλημύρα, ἥλιο ποὺ δὲ βασιλεύει. Φύσημα ἕλαφρὸ τῆς αὔρας παιγνιδίζει καὶ ζεστασιὰ γλυκεῖα παντοῦ σκορπιέται. Ἐνα στεφάνι ἀπὸ ἡμερα στοιχειὰ δλόγυρα μὲ κυκλώνει· πόσο πῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ πρῶτα.

Καὶ νοιώθω, ἡ ζεστασιὰ π' ἀγκάλιασε τὸ κορμί μου, νὰ λυώνη μέσα μου ὅλα τὰ παλιά, ποὺ ἡ παγωνιά τὰ εἶχε κρουσταλιάσει. Καὶ νοιώθω, στὴν ἀδειανὴ θέση τῶν πεθαμένων ποὺ κηδεύτηκαν, κάτι καινούργιο νὰ γεννιέται! Κάτι πῶς δυνατὸ ἀπ' τὸ βοριά καὶ τὸ χιόνι, πῶς δυνατὸ ἀπ' ὅ,τι βαθειά μου εἶχε ζήσει.

Μὴν εἶμαι γὰρ τὸ φτωχικὸ καλύβι, ποὺ μέσα μου ἀναψε καὶ καίει τὸ φῶς; Τὸ φῶς, ποὺ φωτίζει καινούργιο κόσμῳ, ἀληθινὴ ζωὴ, ἀνθρώπους ἄλλους, νέους συντρόφους, δικούς μου φίλους;

• Ναί, κάτι καινούργιο βαθειά μου γεννιέται καὶ μέσα στὸ αἷμα μου ἀργοκυλάει μιὰ νέα πίστη.

ὦ! ναί μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός, αὐτός· ἡ Ἀγάπη.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΚΑΡΑΒΙΑ

Εἶτανε ὁ ἀγὼνας μας μεγάλος· ἡ Ἑλλάδα εἶναι ὄνομα γλυκὸ καὶ δοξασιμένο· μὰ ἐνῶ λέγανε οἱ ἄλλοι πῶς ἡ Ἑλλάδα ἔχει μόνον παρελθόν, ἐμεῖς λέγαμε πῶς ἔχει μέλλον. Τέτοιος ὁ πόλεμός μας.

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ," ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE— XXXIII: ΜΕΘΑΤΕ! 楚楚楚楚楚楚楚楚

Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς πάντα μεθησμένος. Αὐτοῦ εἶναι ὅλα· εἶναι τὸ ζήτημα τὸ μόνον. Γιὰ νὰ μὴν αἰστάνεστε τὸ βάρος τὸ φειχτὰ τοῦ Χρόνου, ποὺ σᾶς τσικίζει τοὺς ὤμους, καὶ σκύβετε στὴ γῆς, πρέπει νὰ μεθάτε ἀδιάκοπα.

Μὰ μὲ τί; Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ, — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει. Μὰ γὰρ μεθάτε.

Κι ἂν καμιά φορὰ, στὰ σκαλοπάτια ἑνὸς παλατιοῦ, σ' ἑνὸς χαντακιοῦ τὴν πρσιανάδα ἀπάνω, στὴ μαύρη μοναξιά τῆς κάμαρῆς σας, ξυπνήσετε, μισομεθησμένοι, ἢ ξεμέθηστοι, ρωτήστε τὸν ἄνεμο, τὸ κύμα, τ' ἄστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, ὅ,τι φεύγει, ὅ,τι στενάζει, ὅ,τι κυλᾷ, ὅ,τι τραγουδεῖ, ὅ,τι μιλάει, ρωτήστε τί ὥρα εἶναι· κι ὁ ἄνεμος, τὸ κύμα, τ' ἄστρο, τὸ πουλί, τὸ ρολοῖ, θὰ σᾶς ἀπαντήσουν· «Εἶναι ἡ ὥρα νὰ μεθήστε! Γιὰ νὰ μὴν εἴσατε οἱ βασανισμένοι σκλάβοι τοῦ Καιροῦ, μεθάτε· μεθάτε ἀδιάκοπα. Μὲ κρασί, μὲ ποίηση ἢ μ' ἀρετὴ — μ' ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.»

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

Ἡ Φύση ἡ ἑλληνικὴ σὲ διάλεξε
ἡ ἴδια νὰ γίνεις ἡ χαρὰ μας
καὶ σοῦδωκε τὶς χάρες ἑλῶν μας,
• δίχως τὰ σφάρματά μας.

Τοῦ ξαναγεννημοῦ μας στάθηκες
ἥρωας σεμνός. Σὰν κάτι νάχεις
ἀπὸ τὴ φρόνηση ἑνὸς Νέστορα,
μέσα στὸ κόρωμα τῆς μάχης,

εὐγενικός, πολυσυμπάθητος
ἐπρόβηκες χαμογελώντας,
μὲ πίστη γιὰ τὴ βέβαιη νίκη μας,
καὶ πάντοτε νικώντας.

Οἱ Ἱστορίες σου οἱ Νησιώτικες,
τοῦ γέρο-Δῆμου σου οἱ Φυλλάδες,
κι ἔλα σου τὰ ἔργα — τοῦ πνευματικοῦ
τοῦ κήπου μας περιπλοκάδες.